

Η εορτή των Αγίων Αναργύρων στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας](#)

Κατά το διήμερο 31 Οκτωβρίου και 1 Νοεμβρίου εορτάστηκε στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας η εορτή των Αγίων Αναργύρων Κοσμά και Δαμιανού.

Την παραμονή της εορτής το απόγευμα, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον εσπερινό και κήρυξε το θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό των Αγίων Αναργύρων Βεροίας.

Ανήμερα της εορτής, το πρωί, ο Σεβασμιώτατος λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό των Αγίων Αναργύρων στο Νησί Ημαθίας.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΣΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟ

«Μεγάλων άξιωθέντες δωρεών, πανεύφημοι, έν ταπεινότητι βίου έν τῇ γῆ έπολιτεύσασθε».

Παραμονή τῆς έορτῆς τῶν άγίων Άναργύρων, τῶν άγίων Κοσμᾶ καί Δαμιανοῦ, καί ἡ Έκκλησία μας προβάλλει για άκόμη μία φορά μέσα στή ροή τοῦ χρόνου δύο άπό τούς πιο γνωστούς καί προσφιλεῖς άγίους της, τούς άγίους Άναργύρους Κοσμᾶ καί Δαμιανό. Τούς προ-βάλλει καί τούς τιμᾶ για να δείξει ὅτι αυτό που έχει σημασία καί άξία για τόν Θεό αλλά καί για τόν άνθρωπο είναι ἡ ανιδιοτελής προσφορά τῆς άγάπης.

Όμως ἡ προσφορά τῆς άγάπης, για τήν ὁποία διακρίθηκαν οἱ δύο τιμώμενοι σήμερα άγιοι Άνάργυροι, για να είναι γνήσια καί εἰλικρινής, για να έχει αντίκρουσμα καί σημασία καί για τούς άδελφούς μας που τήν δέχονται αλλά καί ένώπιον τοῦ Θεοῦ, πρέπει να έχει ένα ισχυρό καί σταθερό θεμέλιο. Καί τό θεμέλιο αυτό δέν είναι ἄλ-λο άπό τήν ταπείνωση.

Ὁ ταπεινός ἄνθρωπος πιστεύει ὅτι ὅ,τι ἔχει δέν εἶναι δικό του, δέν τοῦ ἀνήκει ἀποκλειστικά καί γι' αὐτό εἶναι ἕτοιμος νά τό προσ-φέ-ρει μέ ἀγάπη καί στόν ἀδελφό του.

Μπορεῖ ἀκόμη νά θυσιάσει αὐτό πού ἔχει καί αὐτό πού εἶναι γιά νά ἱκανοποιήσει, νά ἀναπαύσει καί νά ἐξυπηρετήσῃ ὅποιον χρειάζε-ται τή βοήθειά του, ὅποιον ἔχει τήν ἀνάγκη του.

Ὁ ταπεινός ἄνθρωπος δέν πι-στεύει ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι τό κέντρο τοῦ κόσμου καί γι' αὐτό δέν ἀδια-φο-ρεῖ γιά τούς ἄλλους γύρω του. Ἐνδιαφέρεται γι' αὐτούς καί μερι-μνᾷ γιά τίς ἀνάγκες τους.

Αὐτό ἔκαναν καί οἱ ἐορταζόμενοι ἅγιοι Ἀνάργυροι. Προσέφεραν τίς γνώσεις τους, τόν χρόνο τους, τίς δυνάμεις τους, τό ἐνδιαφέρον τους καί τή φροντίδα τους στούς ἀδελφούς τους μέ πολλή ἀγάπη, γιατί ἦταν ἄνθρωποι ταπεινοί καί πίστευαν ὅτι εἶναι χρέος καί ἱερή ἀποστολή νά διακονοῦν τούς ἀδελ-φούς τους καί ἰδιαιτέρως τούς πάσχοντες· εἶναι χρέος καί ἱε-ρή ἀποστολή νά ἀξιοποιοῦν ὅ,τι τούς εἶχε δώσει ὁ Θεός γιά νά βοη-θοῦν καί νά θεραπεύουν τούς ἀσθε-νοῦντες ἀδελφούς τους, ὅ-ποιοι καί ἂν ἦταν αὐτοί.

Ἡ ταπείνωση ὅμως δέν εἶναι μό-νο τό θεμέλιο καί ἡ κινητήρια δύναμη τῆς ἀγάπης τοῦ ἑνός ἀν-θρώπου πρός τόν ἄλλο. Εἶναι καί ἡ προϋπόθεση γιά τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός, λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, «ταπεινοῖς δίδωσι χάριν». Καί ἔτσι οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι, οἱ ἅγιοι Κο-σμάς καί Δαμιανός, μέ τήν ταπεί-νωσή τους ὄχι μόνο πρόσφεραν τήν ἀγάπη καί τήν ἴαση στούς ἀν-θρώπους τῆς ἐποχῆς τους, ἀλλά καί ἔγιναν ἀποδέκτες τῆς χάριτος καί τῶν πλουσίων δωρεῶν τοῦ Θεοῦ.

Καί αὐτές ὅμως τίς πλούσιες δω-ρεές τοῦ Θεοῦ καί τή χάρη πού ἔλα-βαν οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι καί μέ τήν ὁποία θερά-πευ-αν ὅλες τίς ἀσθέ-νειες τῶν ἀνθρώ-πων, τίς δια-χειρίσθηκαν μέ ταπεί-νωση, καί ἔτσι ἔζησαν στή ζωή τους, ὥστε νά τιμηθοῦν καί νά δοξασθοῦν ἀπό τόν Θεό, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνο τούς κατέστησε μετόχους τῆς οὐρανό-βασιλείας του ἀλλά τούς ἔδωσε καί τή χάρη νά θαυματουργοῦν καί μετά τήν κοίμησή τους, εὐεργετώ-ντας μέ τίς θεραπείες καί τά θαύ-ματά τους τούς ἀνθρώπους.

Αὐτή τήν πορεία τους μέσα στόν κόσμο συνοψίζει καί ὁ ἱερός ὑμνο-γράφος πού ἀκούσαμε πρὶν ἀπό λίγο, ὑπενθυμίζοντάς μας ποιός θά πρέπει νά εἶναι ὁ τρόπος καί τῆς δικῆς μας ἀναστροφῆς καί δια-γωγῆς στήν ἐπίγεια ζωή μας.

«Μεγάλων άξιωθέντες δωρεών, πανεύφημοι, έν ταπεινότητι βίου έν τῇ γῆ έπολιτεύσασθε».

Άν και άξιωθήκατε, λέγει, μεγά-λες δωρεές, ζήσατε τῆ ζωῆ σας στή γῆ μέ ταπεινοφροσύνη.

Και άν έτσι έζησαν οι άγιοι Άνάρ-γυροι, χωρις δηλαδή να ύπερη-φανεύ-ο-νται και χωρις να κομπά-ζουν για τά χα-ρίσματα και τίς δωρεές του Θεού, για τά θαύματα και τίς θε-ρα-πειές που έπιτελοῦ-σαν, μέ πόσο με-γαλύτερη ταπει-νωση θά πρέπει να ζοῦμε έμεϊς, οι όποιοι δέν έχου-με τίς μεγάλες αυ-τές δωρεές που εϊ-χαν οι άγιοι Κο-σμάς και Δαμια-νός!

Άντίθετα όμως έμεϊς ύπερη-φα-νευ--ό-μασθε και καυχόμασθε για τά δῆ-θεν προσόντα μας και για τίς δῆ--θεν άρετές μας, νομίζοντας ότι μόνοι μας τά έχουμε έπιτύχει και δέν τά όφείλουμε στον Θεό, και αντί να φερόμεθα μέ ταπείνωση, να εύχαριστοῦμε τον Θεό για τίς δωρεές του και να τίς άξιοποιοῦμε για χάρη τῶν αδελφῶν μας, έμεϊς μιμούμεθα τον ύπερήφανο φα-ρι-σαϊο μέ άποτέλεσμα να έξορ-γίζου-με τον Θεό μέ τήν ύπερηφά-νειά μας και να στε-ρού-μεθα τῆ χάρη του.

Τιμώντας όμως άπόψε τούς άγί-ους Άναργύρους, άς αποφασίσου-με και έμεϊς ταπεινά να μιμηθοῦμε τό παράδειγμά τους, άς αποφασίσουμε να μιμη-θοῦ-με τήν ταπείνωση τους, και άς τήν κά--νομε θεμέλιο τῆς ζω-ῆς μας, ώστε να εύαρεστοῦμε τον Θεό και να άξιωθοῦμε να βροῦμε χάρη και έλεος και σέ αυτή τῆ ζωῆ άλ-λά πολύ περισσότερο στή μέλλουσα και ούρά-νια διά πρεσβειῶν και τῶν έορταζομένων άγίων Κοσμά και Δαμιανού, εκεί όπου τά χαρίσματα και όλα όσα έχουμε θά φανοῦν ξεκάθαρα ότι εϊναι του Θεού και όχι δικά μας, ότι εϊναι χαρίσματα, μάς τά χάρισε ο Θεός. Και άν έμεϊς πάλι κοπιάσαμε να άποκτήσουμε κάτι, και αυτό πάλι έγινε μέ τῆ δύναμη του Θεού. Διότι χωρις τῆ δύναμη του Θεού, δέν μπορούμε να έπιτύχουμε τίποτε στή ζωῆ μας. Βλέπετε μεγάλους άνδρες, μέ πτυχία, μέ διδακτορικά, μέ σοφία και μιá σταγόνα αίματος να στάξει στό μυαλό τους, πάνε όλα, χάθηκαν όλα. Χάθηκε και ἡ σοφία, χάθηκαν και τά έπιτεύγματα, χάθηκαν τά πάντα. Ένω, όταν κάποιος εϊναι ταπεινός, ό,τι του προσφέρει ο Θεός λέει «δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι». Ο Κύριος τά δίδει, αλλά κάποια φορά και ο Κύριος τά παίρνει «εϊῆ τό όνομα Κυρίου εύλογημένο». Άμήν.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΣΤΗΝ Θ.ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

«Υμεῖς ἐστε σῶμα Χρι--στοῦ καί μέλη ἐκ μέ-ρους».

Πολλές φορές ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος, ἀκολουθώ-ντας τή διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, τονίζει καί ὑπογραμμίζει τή στενή σχέση πού ἔχουν ὅσοι πιστεύουν στόν Χριστό τόσο μεταξύ τους ὅσο καί μαζί του. Αὐτό κάνει καί στό σημερινό ἀποστολικό ἀνά-γνω-σμα, ἀπευθυνόμενος πρός τούς χριστια-νούς τῆς Κορίνθου. Ἀλλά δέν πε-ρι-ο-ρίζει αὐτή τή σχέση σέ μία τυπική κοινωνική σχέση. Δέν τήν περιορίζει σέ μία σχέση προσωπι-κῆς γνωριμίας ἢ ἔστω κοινωνικῆς ἐπαφῆς. Οὔτε ἀκόμη τήν περιγρά-φει ὡς μία σχέση πού ὀφείλεται στίς κοινές ἀπόψεις καί ἀντιλή-ψεις πού μοιράζονται ὅσοι πιστεύ-ουν στόν Χριστό.

Ἡ σχέση τῶν πιστῶν μεταξύ τους ἀλλά καί μέ τόν Χριστό εἶναι μία σχέση οὐσιαστική καί πνευματική, μία σχέση ἐνότητος τῶν πιστῶν μέ τόν Χριστό.

Γιά τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὁ ἄνθρω-πος εἶναι δημιούργημα καί εἰκόνα τοῦ Θεοῦ πού ἔπλασε μέ τά ἴδια του τά χέρια. Εἶναι δη-μι-οὔρ-γημα τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ ὁποίου ἔγινε ὁ ἴδιος ὁ Θεός ἄν-θρω-πος. Εἶναι δημιούργημα τοῦ Θεοῦ πού

ἔλαβε τή χάρη νά κοινω-νεῖ τοῦ σώματος καί τοῦ αἵματος τοῦ Χρι--στοῦ καί νά ἐνώ-νε-ται δι' αὐ--τῶν μέ τόν Χριστό καί μέ τούς ἀδελφούς του στό κοι-νό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησία, διά τῆς ὁποίας διαιω-νίζεται ἡ πα--ρουσία τοῦ Χριστοῦ στόν κό-σμο.

Μέ τόν τρόπο αὐτό ἡ ἔνωση τοῦ πιστοῦ τόσο μέ τόν Χριστό ὅσο καί μέ τούς ἀνθρώπους δέν εἶναι θεω-ρητική ἀλλά οὐσια-στι-κή καί ὀργα-νι-κή, ἐφόσον συναπαρ-τί-ζουν τό ἴδιο θεανθρώ-πι-νο σῶμα.

Ἡ σχέση αὐ--τή τοῦ πιστοῦ μέ τούς ἀδελφούς του καί μέ τόν Θεό αἰ-τιο-λογεῖ καί τή σχέση τῆς ἀγά-πης, τήν ὁποία ὁ Χρι--στός ἔθεσε ὡς τό μο--ναδικό κριτήριο βά-σει τοῦ ὁ-ποίου θά κρί-νει τούς ἀνθρώπους κατά τήν ἡμέρα τῆς μελλού-σης κρί--σεως, καί ἐδράζεται σ' αὐτήν ἀκριβῶς τήν πραγματικότητα, τήν ὁποία περιγράφει στό σημερινό ἀπο-στολικό ἀνάγνωσμα ὁ ἀπόστο--λος Παῦλος. «Ἵμεῖς ἐστε σῶμα Χρι--στοῦ καί μέλη ἐκ μέ-ρους».

Ἐφόσον ὅλοι οἱ ἄν--θρω--ποι εἶμα-στε μέλη τοῦ ἴδιου σώματος καί μά-λιστα τοῦ σώματος τοῦ Χρι-στοῦ, τότε ἡ ἀγάπη στούς ἀνθρώ--πους ὅπως καί ἡ ἀγάπη στόν Θεό εἶναι αὐτο--νό--η--τη ἀναγκαιότητα. Για--τί δέν εἶναι δυνατόν τό ἕνα χέ-ρι νά ἀδιαφορεῖ γιά τό ἄλλο, ἢ τό ἕνα μέλος νά ἀνέχεται νά βλά-πτε-ται ἢ νά ὑπο--φέ--ρει ἕνα ἄλλο· ἢ, ὅπως γράφει ὁ ἀπόστολος, «εἴ--τε πάσχει ἕν μέλος συμπάσχει πάντα τά μέ--λη· εἴτε δοξάζεται ἕν μέ--λος, συγχαίρει πάντα τά μέλη».

Αὐτή ἡ πραγματικό--τη--τα τοῦ σώ-μα-τος τοῦ Χρι--στοῦ, τοῦ ὁποίου ὅ--λοι οἱ πιστοί εἶμεθα μέ--λη, ἀποδει-κνύεται καί μέ--σα ἀπό τή ζωή τῶν ἀγίων, οἱ ὁποῖοι ὄχι μό--νο κατά τήν ἐπίγειο ζωή τους ἐφήρμοσαν τήν ἐν--το--λή τῆς ἀγάπης, μιᾶς ἀγά-πης πού ὑπερ--βαίνει τά ὅρια τοῦ ἀτο-μι-σμοῦ καί γίνεται θυ--σια--στική γιά τόν πλη--σίον καί τόν Θεό, ἀλλά καί μετά τήν κοίμησή τους συνεχί--ζουν νά δροῦν μέ τόν ἴδιο τρόπο, ὡς μέλη τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὡς μέλη τῆς ἐν οὐρα--νοῖς θριαμβευ--ού--σης Ἐκ--κλησίας, πού εἶναι παρόντα στή ζωή τῆς ἐπί γῆς στρατευο--μέ--νης Ἐκκλησίας διά τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Εὐ--χα-ρι-στίας, ἀλλά καί διά τῶν τιμίων τους λει-ψάνων, τῶν ἱερῶν εἰ--κό-νων τους, τῶν θαυ--μά--των πού ἐπι-τελοῦν καί τῆς ἑορτῆς τῆς μνήμης των.

Αυτή τήν αγάπη, λοιπόν, πού βίωσαν καί προσέφεραν οί ἅγιοι ἐν ζωῇ, αὐτή τήν αγάπη πρὸς συνάνθρωπο καί ἰδιαιτέρως πρὸς τόν ἀσθενούντα καί πάσχο--ν--τα συνάνθρωπο πού προσέφεραν ἀναργ--ύ--ρως, πού προσέ--φεραν δωρεάν οί ἑορ--τα--ζόμε--νοι σήμερα ἅγιοι Ἀναρ--γυροι Κοσμάς καί Δα--μια--νός, θε--ρα--πεύον--τας τούς ἐν ἀσθενείαις κα--τα--κειμένους ἀδελ--φούς τους, αὐτή τήν αγά--πη συνεχίζουν νά προσ--φέ--ρουν καί σήμερα διὰ τῶν θαυμά--των τους πρὸς ὅσους αἰτοῦνται τή χάρη τους καί ἐπι--καλοῦνται τή βοήθειά τους.

Καί τήν προσφέ--ρουν, διότι μᾶς θεω--ροῦν ἀ--δελ--φούς τους, μᾶς θεω--ροῦν μέλη τοῦ κοινοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, πού δοκιμαζό--μα--στε βα--δί--ζοντας τόν δρόμο πού πορεύ--θη--καν καί οί ἴδιοι μέχρι νά φθά--σουν στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἀδελφοί μου, τιμών--τας σήμερα τούς ἁγίους Ἀναργύρους ἄς ἐμπνευ--σθοῦμε καί ἄς παρα--δειγ--ματισθοῦμε ἀπό τήν ἀνιδιοτελῆ αγάπη τους πρὸς τούς ἀν--θρώ--πους· καί ἄς συνειδητο--ποιή--σουμε αὐτό πού μᾶς διδάσκει καί σή--με--ρα ὁ ἀπό--στολος Παῦ--λος, ὅτι δηλαδή εἴ--μαστε σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μέρους.

Καί εἶναι ἀνάγκη νά συνειδητο--ποιή--σουμε ὅχι μόνο γιατί διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ θά μπο--ρέσουμε νά βαδίσουμε τόν δρόμο πρὸς τή σω--τηρία, ἀλλά καί θά συμβάλ--λου--με οὐσιαστι--κά στήν ἐπίλυση τῆς κρί--σεως πού ταλανίζει τήν κοινωνία μας, τήν πατρίδα μας καί ὁλό--κλη--ρο τόν κόσμο. Γιατί ἂν βλέπουμε στό πρό--σωπο τοῦ διπλανοῦ μας ἕνα μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χρι--στοῦ, τότε ἡ στά--ση καί ἡ συμπε--ρι--φορά μας θά εἶναι μόνο στάση καί συμπεριφορά ἀνιδιοτελοῦς αγά--πης, ἡ ὁποία λύει πάντοτε ὅλα τά προβλήματα τοῦ κό--σμου.

Καί αὐτό, ἀδελφοί μου, εὔχομαι νά γίνει πραγματι--κό--τη--τα διὰ πρε--σβει--ῶν τῶν ἑορτα--ζο--μένων ἀ--γίων Ἀναρ--γύρων καί στή δική μας ζωή. Καί τότε πράγματι θά τιμήσουμε τούς ἁγίους Ἀναργύρους. Ὅλοι ἤρθαμε γιά νά τούς τιμήσουμε καί ἤρθαμε γιά νά ζητήσουμε καί τή χάρη τους καί τήν εὐλογία τους καί τήν ἴαση καί τή θεραπεία, ἀλλά ἐάν δέν βαδίσουμε ὅπως βάδισαν καί ἐκεῖνοι, ἔχοντας δηλαδή αὐτή τήν αγάπη πρὸς τόν ἄνθρωπο ἀλλά καί πρὸς τόν Θεό, ἴσως εἶναι ἄδικος ὁ κόπος μας, ἐάν δέν ἀποκτήσουμε αὐτή τήν αγάπη πού ὑπερβαίνει τίς δυσκολίες, πού ὑπερβαίνει τά ἐμπόδια καί βλέπει μόνο στό πρόσωπο τοῦ ἀδελφοῦ, βλέπει τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, βλέπει ὅτι ὅλοι εἴμεθα ἕνα σῶμα, τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δέν θά ὠφεληθοῦμε. Πολλές φορές οὔτε τά κεριά μας, οὔτε τά πρόσφορά μας πιάνουν τόπο ὅσο θά πιάσει μιᾶ αγάπη ἀνιδιοτελῆς πρὸς τόν Θεό καί πρὸς τόν ἄνθρωπο. Καί τότε νά εἴστε βέβαιοι ὅτι θά τιμήσουμε τούς ἁγίους Ἀναργύρους, ἀλλά θά λάβουμε καί πλούσια τήν εὐλογία καί τήν ἴαση.